

BYL JEDEN MALÝ CHLAPEC SIROTA A TEN ŠEL K JEDNOMU sedlákovu, co měl jen jednoho koně, sloužiti za koniara. Sedlák ho přijmul a dal mu toho koně pást, přikázal mu ale, když ho na pašu vedl, aby naň dobrý pozor dával, by mu ho vlk nesežral. Chlapec když na louku přišel, dal si koně do pútka, uvázal si ho k noze, potom zavolal do lesa: „Vlčku, vlčku, prosím ťa, nežjedz mi mojho koníčka!“ – a když tak zavolal, lehl na břicho a usnul. – V noci přišel vlk a koníčka celého snědl. Když se chlapec probudil a poutko prázdné viděl, dal se do pláče a plačící šel domů.

„Kděže ti kuonň?“ ptal se ho sedlák.

„Jaj, beda mně, prišol vlček a všetkého mi zjedol!“ – naříkal chlapec.

„No dobre, keď zjedol vlček koníčka, nach zje i ťeba!“ – řekl sedlák. – Bylť on člověk zlý a skúpý.

Večer dovedl chlapce na louku, přibil ho klincemi¹ na čtyry koly a šel domů. – Chlapec žalostně plakal a volal k Bohu o pomoc. Tu, když kohout půlnoc spieval, šli okolo té louky zbojníci. – Chlapec, jak slyšel lidské hlasy, začal volati: „Kdo stě z Boha, uretujťe krestánskú dušu!“ – a zbojníci slyšice to žalostné volání, šli k němu a s kolů ho vzali.

„Nu, a čože s ním urobíme?“ pтали se potom jeden druhého.

„Nu čože, nach nám opeká pečeně a prikladá na oheň!“ – řekl vůdce. Vzali ho s sebou do hory.

Dlouho byl u nich, měl se dobře, a že jich poslouchal a věrně jim sloužil, měli ho rádi. Jednou usmyslili si do jiné hory jíti na zboj, chlapce ale s sebou vzítí nechtěli. Že se však báli, aby jich nesledoval, kdyby na svobodě zůstal, zabednili ho do sudu. Dali mu tam na mnoho dní potravu i pití, dali mu i peněz plné kapsy, do sudu udělali velikou díru, aby se

¹ Hřebami.

nezadusil, potom sud i s chlapcem vyzdvihli na silný, rozsochatý strom a odešli pryč. Chlapec měl sice jídla i pití dost a dost, ale přece mu bylo ouzko, když pomyslí, že je zabedněn v sudu a že tam bude muset snad zahynout, jestli nikdo lesem nepůjde, kdo by ho vysvobodil. Tu když chlapec v sudu smutně o tom přemejšlí, jde lesem vlk, zavoní pečínku a přišourá se ke stromu; přijda ke stromu, vyleze nahoru k sudu, čenichá okolo otvoru, a když se tam hlavou dostati nemohl, strčil tam chvost². „Aha,“ myslil si chlapec, „viem ja, čože to je!“ – a rychle oběma rukama chvostu se chopil. Vlk, jak ucítil, že ho něco za chvost drží, skočil se stromu dolů, a že ho chlapec nepustil, strhl sud s sebou. Sud se rozbil, polekaný vlk utekl a chlapec byl na svobodě; měl peněz plné kapsy a ještě i jídla a pití dost.

„Ej včulej³ som dost mocný a bohatý, včulej něbuděm slúžiť za koniara!“ zavejskl si, potom odešel z lesa do jedné dědiny a stal se z něho dobrý gazda⁴.

² Ohon. ³ Včul, šul, šulka, včil, nyní. ⁴ Hospodář.